

Arrest

nr. 72 859 van 9 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 september 2011 tot weigering van afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 oktober 2011 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. GADISSEUR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 8 juni 2011 een visumaanvraag gezinshereniging (type D) in.

1.2. Op 28 september 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van de afgifte van het visum. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Op 18/05/2011 werd via de Belgische diplomatieke post in Abidjan een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van W. R. {...}, geboren op 02/03/1961, van Ghanese nationaliteit, om zijn echtgenote in België, D. B. Y. {...}, geboren op 24 /12/1945, van Belgische nationaliteit te vervoeegen;

Ter staving van deze visumaanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd, waaruit blijkt dat betrokkenen op 26/07/2008 in Ghana in het huwelijk getreden zijn.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt onder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex.

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat uit het administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen aan het licht gekomen zijn:

Tussen betrokkenen bestaat een leeftijdsverschil van 16 jaar, wat we toch eerder groot kunnen noemen.

Het is daarenboven zeer opmerkelijk te noemen dat een nooit eerder gehuwde Ghanese man huwt met een oudere reeds eerder gescheiden Belgische dame, gezien de Ghanese tradities en gewoonten. Mevrouw D. B. {...} was reeds tweemaal eerder gehuwd. Zij huwde een eerste maal met de heer W. J. {...} op 10/08/1987. Uit dit huwelijk werd één kind geboren. De scheiding werd officieel op 12/11/1985. Mevrouw D. B. {...} huwde ene tweede maal met de heer D. M. {...}, van Guineese origine, op 14/04/1996. De scheiding werd officieel op 14/04/2006. De samenwoning van mevrouw D. B. {...} met haar tweede echtgenoot duurde echter tot 01/07/2008. Twee weken na het einde van de samenwoning trad mevrouw in het huwelijk met haar huidige echtgenoot. Er bestaan twijfels over de echtheid van de voorgelegde huwelijksfoto's. We kunnen het eerder opmerkelijk noemen dat mijnheer pas drie jaar na het huwelijk een aanvraag gezinshereniging indiende, Overwegende dat op 30/08/2011 een interview met mevrouw D. B. {...} werden afgenomen. Hieruit bleken de volgende elementen; Mevrouw D. B. {...} kent noch de geboortedatum van haar echtgenoot, noch haar huwelijksdatum. Ze heeft deze zaken wel op een papier genoteerd dat ze bij zich draagt. Betrokkenen zouden elkaar leren kennen hebben in 2006 in de uitgaansbuurt van Antwerpen. Mevrouw kwam mijnheer daar geregeld tegen in cafés waar hij souvenirs verkocht. Mevrouw is niet op de hoogte van het statuut dat mijnheer in deze periode had. Volgens haar kwam mijnheer geregeld naar België voor zaken. Gezien mijnheer niet gekend is bij onze diensten verbleef mijnheer in realiteit illegaal in België. Mevrouw blijkt dus niet op de hoogte te zijn geweest van dit illegale verblijf, zij verklaarde zelf er op te vertrouwen dat dit wel in orde was. Mevrouw weet niet waar mevrouw woonde tijdens deze periode, Zij verklaart dat hij hoogstwaarschijnlijk ergens op hotel verbleef. Mevrouw verklaarde dat betrokkenen reeds in België spraken over een mogelijk huwelijk, Mevrouw verklaarde eveneens dat ze er nooit aan gedacht hebben om in België te huwen omdat ze dacht dat dit niet kon gezien de hoofdverblijfplaats van mijnheer Ghana was. Dit terwijl mevrouw reeds eerder gehuwd was met iemand van vreemde origine. Volgens mevrouw waren er drie getuigen aanwezig op het huwelijk terwijl dit normalerwijze vier personen zijn. Mevrouw denkt dat mijnheer nooit eerder gehuwd was en hij geen kinderen heeft. Gezien de Ghanese tradities en gewoonten kunnen we dat eerder opmerkelijk noemen. Mevrouw weet niet waarom het drie jaar duurde vooraleer mijnheer een visumaanvraag indiende. Zij zegt dat mijnheer al lang alles ingediend had maar Het gewoon zo lang duurde, op de visumaanvraag van mijnheer staat echter duidelijk 18/05/2011 ingevuld door mijnheer zelf. Mevrouw is dus niet op de hoogte van het feit dat mijnheer zelf zo lang gewacht heeft om zijn aanvraag in te dienen. Mevrouw vertelde zelf dat tijdens deze lange periode er enige problemen opdoken. Zo verdacht ze mijnheer er in 2009 enige tijd van om er een andere vrouw op na te houden. Hierdoor zouden betrokkenen enige tijd geen contact meer gehad hebben. Betrokkenen zouden nu wel contact hebben met elkaar maar ook niet zoveel, er kan soms twee maanden tussen zitten. Betrokkenen zouden enkel telefonische contacten onderhouden. Mevrouw kent het gsmnummer van mijnheer echter niet en deze is ook niet opgeslagen in haar gsm. Ze zouden enkel naar elkaar bellen via speciale

prepaidkaarten Mevrouw verklaart dat betrokkene elkaar niet meer teruggezien hebben sinds 2008. Mevrouw kan geen enkele foto voorleggen. Zij zegt dat de documenten sinds 2008 op de ambassade te vinden zijn en zij er nooit aan gedacht heeft een foto te vragen, Betrokkenen zouden nu ook nooit foto's naar elkaar sturen. Uit het Interview blijkt dat mevrouw zeer weinig persoonlijke informatie omtrent haar echtgenoot kan verstrekken. Ze lijkt zich er ook van bewust te worden tijdens het interview en verklaart zelf dat ze zich bepaalde dingen nooit afgevraagd heeft zoals ondermeer het verblijfsstatuut van mijnheer of zijn relationele verleden. Overwegende dat de administratie eraan gehouden is een beslissing te nemen binnen een redelijke termijn; Overwegende dat de thans voorhanden zijnde elementen op voldoende wijze aantonen dat het doel van dit huwelijk er niet in bestaat een duurzame relatie op te richten, maar wel dat er in casu voldoende elementen voorhanden zijn die duiden op het feit dat de ware reden van dat huwelijk er in hoofde van minstens één van de partijen niet uit bestaat een duurzame levensgemeenschap te stichten, doch enkel tot doel heeft het verstrekken van een verblijfsrechtelijk voordeel voor de man op basis van zijn status als echtgenoot, In het licht van hogervermelde elementen is DVZ van mening dat hogervermelde wetsartikelen hier van toepassing zijn. Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gewijzigd door de wet van 25/04/2007, van kracht geworden op 1 juni 2008.;

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker betoogt als volgt:

"EERSTE MIDDEL: Schending van art. 2 EN 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 8 en 62 van de Vreemdelingenwet.

1. Algemeen juridisch karakter:

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. De motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.2 Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienden de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.3 Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.4 Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingerecht, moet de dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria 7 te kunnen inroepen. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt. 2.Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht: De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing. De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het visum gezinshereniging werd geweigerd De motivering is onjuist Onjuiste gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken beslissing overeenkomstig de wet van 29 07 1991, bat is niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze, hetgeen blijkt uit de hierna opgesomde vergissingen en fouten in de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken; Dat immers de beslissing die genomen werd door de Federale

Overheid, dienst Binnenlandse Zaken, dienst Vreemdelingenzaken, onjuist is; Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van gerechtelijke beslissingen, dat de motiveringen wezenlijke waarborg tegen de willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12.05.1932, Pas. 1932, t, 1666). Dat kon besloten worden dat, indien de bestuurshandelingen niet degelijk gemotiveerd werd zulks leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs van de Minister van Binnenlandse Zaken de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft; Dat er in casu sprake is van een onjuist en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in de beslissing dat er toe leidt te besluiten dat de aan de Minister van Binnenlandse Zaken voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden; Verweerster gaat er immers ten onrechte van uit dat het huwelijk van partijen er niet in bestaat om een duurzame levensgemeenschap te stichten doch enkel tot doel zou hebben het verstrekken van een verblijfrechtelijk voordeel voor de man op basis van zijn status als echtgenoot. Verweerster haalt allerhande argumenten aan en stelt dat uit het interview van de echtgenote van verzoeker zou blijken dat zij reeds twee maal gehuwd is geweest, dat haar tweede echtgenote nog stond ingeschreven stond op haar adres tot en met 01.07.2008, dat zij dacht dat het visum reeds lang was aangevraagd ed; dat verweerster zich slechts baseert op het interview van de echtgenote van verzoeker en heeft dit geenszins gecontroleerd aan de informatie die verzoeker kon verschaffen Verzoeker is immers niet ondervraagd geweest!!!!. Verweerster stelt dat partijen geen duurzame levensgemeenschap wensen te stichten doch laat na om verzoeker te interviewen. Het kan niet zijn dat verweerster op basis van één interview stelt dat er geen duurzame levensgemeenschap is en nalaat verzoeker te ondervragen. Immers indien verzoeker had ondervraagd geweest had kunnen bevestigd worden dat de echtgenote van verzoeker inderdaad er van uit ging dat het visum lang op zich liet wachten en van de veronderstelling was dat deze reeds was aangevraagd zoals verzoeker immers dacht; Partijen gingen er van uit dat na het huwelijk het visum gezinshereniging automatisch werd aangevraagd; Verzoeker werd geenszins geïnterviewd mbt het feit dat hij werkelijk een duurzame levensgemeenschap wenst te stichten met zijn echtgenote; Verweerster neemt dan ook onjuiste conclusies uit het verhoor van de echtgenote van verzoeker. Verzoeker en zijn echtgenote hadden beiden overvraagd moesten worden en uit beide interviews had verweerster conclusies mogen trekken en niet uit slechts één interview. Verweerster heeft verkeerde conclusies getrokken bij gebreke dit te controleren aan de gegevens die verschaft zouden worden door verzoeker; de bestreden beslissing is dan ook onjuist gemotiveerd, minstens gebrekkig nu het interview van verzoeker ontbreekt Bijgevolg zijn artikel 2 EN 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden Dat het middel bijgevolg ernstig is,”

2.2. Waar verzoeker de schending opwerpt van artikel 8 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ziet de Raad niet in en toont verzoeker ook niet aan hoe dit artikel geschonden kan zijn door de bestreden beslissing, die een weigering van de afgifte van een visum betreft en aldus geen uitstaans heeft met voormeld artikel. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot

de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Waar verzoeker de motivering betwist inzake het niet erkennen van de door hem voorgelegde huwelijksakte, wijst de Raad erop dat hij een administratief rechtscollege is dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient de aandacht te vestigen op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat betreft geschillen inzake politieke rechten, waarbij het de wetgever is toegelaten hiervan af te wijken (M. LEEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruik gemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: *“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”* Artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad als annulatierechter beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht sensu lato werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid bij het nemen van een nieuwe beslissing rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (petitum). Het feit dat een verzoeker voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de Vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cf. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr. Cass. 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken (causa petendi) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr. Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, *“Le Conseil d'Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution”*, J.T. 1960, 79; J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERX, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140- 141). Is dit het geval, dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toevertrouwd. Evenmin kan de Raad kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen

aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde instrumentum twee beslissingen zijn opgenomen – zoals in casu enerzijds een beslissing tot weigering van visum en anderzijds het niet erkennen van een buitenlandse akte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen.

In casu is de Raad gevat met een beroep tegen een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum in toepassing van de Vreemdelingenwet waarin eveneens toepassing gemaakt wordt van artikel 27 WIPR. Meer bepaald blijkt uit lezing van de motivering dat de verwerende partij de huwelijksakte niet erkent omdat uit het administratief dossier blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Gelet op het feit dat een buitenlandse akte werd bezorgd aan het bestuur moet gewezen worden op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS, 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is verweerder de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum ‘gezinshereniging’. Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Gelet op de kritiek van verzoeker, dient erop gewezen dat artikel 27 WIPR in fine bepaalt: *“Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg {..}.”* Het is de rechtbank van eerste aanleg die aldus bevoegd is kennis te nemen van een vordering inzake de erkenning van een buitenlandse akte.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat deze gebaseerd is op het feit dat de verwerende partij de huwelijksakte niet erkent omdat uit het administratief dossier blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap.

Met andere woorden berust de motivering van de bestreden beslissing op een beslissing tot het niet erkennen van een buitenlandse akte. De Raad heeft geen rechtsmacht om zich uit te spreken over de rechtsgeldigheid van de beslissing tot niet-erkenning van de buitenlandse akte zoals blijkt uit voorgaande bespreking. Dit behoort immers tot de exclusieve bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg.

Derhalve dient de Raad vast te stellen zonder rechtsmacht te zijn in zoverre verzoekers argumentatie gericht is tegen de niet-erkenning van de huwelijksakte. In die zin verwijst de Raad ook naar het arrest van de Raad van State van 3 oktober 2011 met nummer 215.497.

Het eerste middel is in de aangegeven mate onontvankelijk en voor het overige ongegrond.

2.5. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker betoogt als volgt:

“2. TWEEDE MIDDEL: SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL:

Dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. Dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden daar zij haar onderzoeksplicht niet is nagekomen. Verweerster is dan ook in zijn onderzoeksplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht onvoldoende nagekomen; Verweerster stelt immers ten onrechte vragen omtrent het feit dat de echtgenote van verzoeker stelt dat zij niet in België konden huwen; Verweerster stelt dat de echtgenote dit had moeten weten gelet haar tweede huwelijk met een man van vreemde origine; Indien verweerster onderzoek had verricht had zij moeten vaststellen dat de tweede echtgenoot van mevrouw D. B. {...} legaal in België verbleef en dus een huwelijk in het buitenland niet aan de orde was en dus mevrouw D. B. {...} en verzoeker er terecht van uit gingen dat zij enkel in Ghana konden huwen; daarenboven stelt verweerster ten onrechte dat de tweede echtgenoot van mevrouw D. B. {...} tot en met 01.07.2008 op het adres van mevrouw D. B. {...} ingeschreven stond en stelt dan ook ten onrechte een samenwoonst vast tot en met die datum; Verweerster had indien zij het onderzocht had kunnen vaststellen dat mevrouw D. B. {...} haar tweede echtgenoot is gaan uitschrijven op haar adres aangezien hij in gebreke bleef; Mevrouw D. B. {...} en dhr B. {...} zijn officieel gescheiden op 14.04.2006 en er was dan ook geen enkele samenwoonst sinds die datum; De heer b. {...} had zijn adres niet veranderd en het is mevrouw D. B. {...} die het nodige heeft gedaan om dhr b. {...} uit te schrijven; Verweerster gaat dan ook ten onrechte van een samenwoonst tot en met 01.07.2008; Daarenboven gaat verweerster ten onrechte uit het feit dat mevrouw D. B. {...} in het ongewisse zou gelaten zijn door verzoeker omtrent de aanvraag van de visum; Verweerster heeft nagelaten om verzoeker te ondervragen; Indien verzoeker had ondervraagd geweest had verweerster kunnen vaststellen dat ook verzoeker van de veronderstelling ging dat de visum reeds was aangevraagd; Verweerster trekt onjuiste conclusies uit het interview van mevrouw D. B. {...} daar zij verzoeker heeft nagelaten te interviewen; Verweerster is dan ook haar onderzoeksplicht niet nagekomen; Eveneens stelt verweerster ten onrechte dat er getwijfeld word aan de echtheid van de foto's doch laat na het bewijs hiervan voor te leggen en indien verweerster dit had onderzocht had zij kunnen vaststellen dat de foto's weldegelijk echt zijn en er geenszins hieraan kan getwijfeld worden; Verweerster beperkt zich tot conclusies te trekken uit één interview en heeft verschillende onderzoeks-plichten niet gedaan, waarvan het voornaamste, de interview van verzoeker;”

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Zoals blijkt werd de huwelijksakte die verzoeker voorlegde niet erkend door de verwerende partij en heeft zij op basis daarvan beslist tot weigering van de afgifte van het visum gezinshereniging. De Raad verwijst naar zijn bespreking van het eerste middel nu blijkt dat verzoekers argumentatie in het tweede middel weerom gericht is tegen het niet erkennen van de huwelijksakte. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.7. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“3. SCHENDING ARTIKEL 8 VAN HET EVRM: eerbieding van het privéleven en het gezinsleven

Verzoeker wenst herenigd te worden met zijn echtgenote; Eenieder heeft recht op eerbieding van het privéleven en het gezinsleven; Partijen zijn gehuwd om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen; Het kan niet zijn dat op basis van één interview verzoeker het recht wordt ontnomen om zijn echtgenote te vervoegen en dat er geenszins onderzoek is gedaan naar de intenties van verzoeker mbt het huwelijk dat hij is aangegaan met mevrouw D. B. {...}; Indien verzoeker ondervraagd zou zijn geweest zou gebleken zijn dat hij zijn echtgenote wenst te vervoegen om een gezin te kunnen vormen en een duurzame levensgemeenschap op te bouwen; verzoeker heeft het recht om een relatie met zijn echtgenote te hebben en om samen te kunnen wonen en dienen dus herenigd te worden; De bestreden beslissing houdt een schending in van artikel 8 van het EVRM aangezien verweerster nalaat haar beslissing te toetsen aan dit artikel; Het derde middel is dan ook gegrond.”

2.8. Waar verzoeker de schending opwerpt van artikel 8 EVRM herinnert de Raad eraan dat deze bepaling erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het privé- en gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele

zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient geduid te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen en in casu na te gaan of verzoeker niet onrechtmatig, door het afsluiten van een schijnhuwelijk, poogt voordelen te verkrijgen uit het statuut van een familielid van een Belgische onderdaan.

2.9. Verzoeker toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem beletten om met zijn echtgenote in zijn land van herkomst een gezinsleven uit te oefenen. De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig reeds toegestaan verblijfsrecht ontnomen wordt. De bestreden beslissing belet evenmin dat verzoeker een nieuwe aanvraag tot het verkrijgen van een visum als familielid van een Belgische onderdaan indient mocht hij de beslissing van de verwerende partij tot weigering van erkenning van de huwelijksakte op een succesvolle en definitieve wijze aanvechten bij de rechtbank van eerste aanleg. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het vermijden van schijnhuwelijken anderzijds, doelstelling die raakt aan de Belgische internationale openbare orde. Gelet op de voormelde omstandigheden die de zaak kenmerken kan, in casu, geen schending van artikel 8 EVRM worden vastgesteld.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER